

Gauthier, John Louis
Private
Algonquin Regiment
Royal Canadian Infantry Corps
C122588

John Louis Gauthier wordt geboren op 28 augustus 1925 uit Frans-Canadese ouders, John Alfred Gauthier (1896-1983) en Clara Carriere (1900-1978), woonachtig in de stad Renfrew, Ontario. De familie bestaat verder uit James (1929-1941); Margaret (1932, sterft vlak na de geboorte); Blanche (1933-heden) en Thomas (1937-heden). Vader Gauthier werkt in de fabriek van de Renfrew Electric and Refrigeration Company.

'Jackie' zoals hij liefdevol genoemd wordt, gaat naar de rooms-katholieke basisschool en volgt twee jaar lang lessen aan het Renfrew Collegiate Institute. Na het verlaten van de middelbare school gaat hij werken als bankwerker in dezelfde fabriek als zijn vader. 's Zomers is hij ook een geliefd leider in het jeugdkamp van de kerk in Lake Clear, in de buurt van Eganville, Ontario.

Zowel zijn zus Blanche als broer Thomas herinneren zich de opmerkingen van Jackie wanneer hij op achttienjarige leeftijd besluit zich in te schrijven voor het leger. "Hij zei tegen onze moeder: "Mam, als ik niet terugkom, kun je met opgeheven hoofd door Main Street (in Renfrew) lopen"", vertelt Blanche.

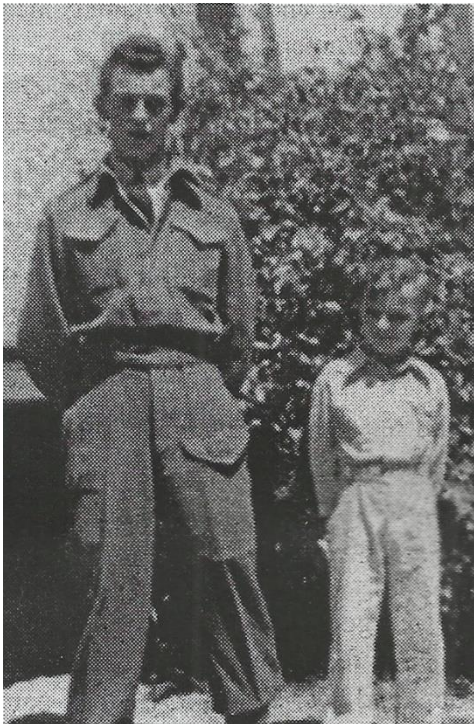
"In die dagen werden mannen die niet als vrijwilliger naar het buitenland gingen om te strijden 'zombies' genoemd." Het was een algemeen gebruikte bijnaam tijdens de Tweede Wereldoorlog; Canadezen waren verwickeld in debatten over dienstplicht of verplichte buitenlandse militaire dienst. Veel mannen hadden zich vrijwillig aangemeld, maar anderen vermeden dienstneming. Medio 1943 stond de regering onder druk om mannen te dwingen te vechten in Europa en het Verre Oosten.

Jackie Gauthier gaat op 13 oktober 1943 in dienst in Kingston, Ontario. Hij krijgt een uitgebreide training voor infanterietaken en volgt hij training in kampen in Charlottetown, P.E.I. ; Windsor N.S. ; Cornwall, Ont. en Ipperwash, Ont. Hij krijgt uitgebreid instructie in het gebruik van geweren en machinegeweren evenals artillerie. Op een gegeven moment is zijn classificatie Gunner maar hij wordt later Rifleman.

Foto: Jackie Gauthier: tweede van links, geknield.

Zijn trainingsofficieren geven goede rapporten af over Jackies prestaties waarin hij wordt beschreven als "een harde werker" die "goede vorderingen maakt in zijn training ondanks zijn kleine gestalte." Destijds is Jackie 1,61 m. lang en weegt 50 kg.

Tommy, rechts, kwam uit school in hun woonplaats Renfrew, zodat de zevenjarige jongen met zijn grote broer Jackie naar een matinee-film kon gaan.

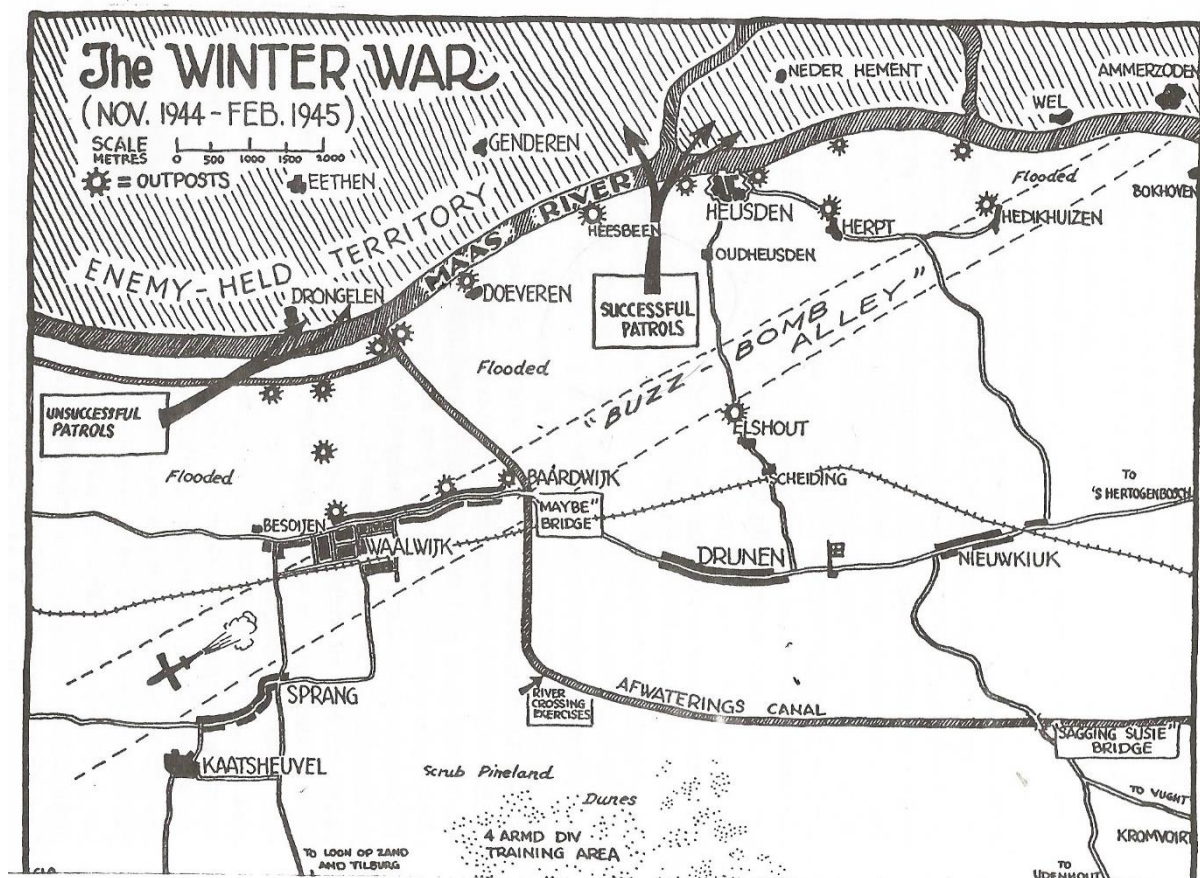
Als onderdeel van een 30 man sterke verkenningspatrouille trekt Private Jackie Gauthier op 21 november 1944 met zijn infanteriepeloton van het Algonquin Regiment door een veld dicht bij de stad Waalwijk. Ze hebben die avond drie keer hetzelfde traject afgelegd zonder problemen te ondervinden.

Dan nemen de gebeurtenissen een tragische wending.

Explosies doen de grond van het vlakke land schudden. Negen mannen worden gedood en 12 anderen raken gewond als de soldaten op dodelijke mijnen stappen, die daar door de vijand zijn begraven. Private Gauthier is onder de doden op dat veld ten zuiden van de Maas.

"En nog steeds was de nachtmerrie niet voorbij, want de gewonden moesten te voet over de dijken worden gedragen, bijna vierduizend meter, naar een plek waar voertuigen op wielen konden worden gebracht," meldde Major GL Cassidy in het regimentsgeschiedenisboek, Warpath: The Story of the Algonquin Regiment 1939-1945."

In de verslagen in het oorlogsdagboek van het Algonquin Regiment wordt gezegd dat de volgende dag een klein groepje mannen "het vlakke land op ging om vijf van de doden te begraven die daar waren achtergelaten. Ze werden beschoten door de vijand en moesten terugkeren voordat de taak was voltooid. "

Kaart met Waalwijk uit Warpath: The Story of the Algonquin Regiment 1939-1945.

In een brief aan zijn familie dd. 19 juni 1945 laat het Canadese militaire commando weten dat Private Gauthier is begraven in een tijdelijk graf in Drunen in Noord-Brabant. Zijn stoffelijk overschot wordt in 1946 herbegraven op de Canadese Oorlogsbegraafplaats in Groesbeek, graf **XVII. D. 8.**

De kameraden van Jackie Gauthier die zijn omgekomen bij hetzelfde incident, liggen ook begraven in Groesbeek - Sgt. G. M. Boppre, Cpl L. T. Creelman, L / Cpl. B. A. Asplund, Pte. S. Clark, Pte. R. J. Evison en Pte. R. N. Poole. Twee anderen, Pte. J. B. Carruthers en Pte. F. W. Jackman zijn begraven op de Canadese oorlogsbegraafplaats van Bergen-op-Zoom.

*****

Op 5 oktober 1944 wordt Jacky Gauthier verscheept naar het Verenigd Koninkrijk als versterking voor een infanterieregiment. Een maand later wordt hij in dienst genomen door het Algonquin Regiment en op 4 november naar België en Nederland gestuurd. Aangekomen in de onlangs geopende haven van Antwerpen voegt Private Gauthier zich bij de Algonquins die zware verliezen hebben geleden in de Slag om de Schelde, dus de eenheid heeft vervangende soldaten nodig om de strijd voort te zetten tegen de Duitse troepen die de Nederlandse steden en dorpen bezetten. Slechts 17 dagen later wordt Private Jackie Gauthier gedood in het mijnenveld niet ver van Waalwijk.

Private Gauthier schrijft een brief naar huis, poststempel 23 november 1944, van "ergens in Nederland." Daarin zegt hij: "... ik ben eindelijk aangekomen, aan het oorlogsfront". Het valt hem ook op hoe 'arm' de Nederlanders zijn, omdat ze vier jaar lang nazi-bezetting hebben moeten doorstaan - 'ze hebben wel geld, maar geen kleren, geen eten.' De bewoners zijn 'zeer vriendelijke mensen' die de Canadese soldaten bij hen thuis uitnodigen.

Nergens is deze speciale affiniteit duidelijker dan in de relatie met de inwoners van Waalwijk, dat op 30 oktober 1944 door Canadese legereenheden is bevrijd.

Het is ook deze stad waar het Algonquin Regiment wordt begroet door de gastvrije burgers, dankbaar voor het herwinnen van hun vrijheid na de nazi-tirannie.

Als de Algonquins vertrekken uit Waalwijk om naar Duitsland te gaan verhuizen, ontvangen ze "een ontroerend eerbetoon van de stedelingen" door Joep Naninck, de waarnemend burgemeester van Waalwijk, in een toespraak op 25 november 1944. Hij brengt hulde aan de soldaten die in de afgelopen weken hun leven hebben gegeven. Private Gauthier is een van hen.

"We zijn ons er volledig van bewust dat onze veiligheid op dit moment afhangt van uw bereidheid om, indien nodig, het dierbaarste wat een mens op aarde bezit, te offeren: uw leven. Degenen van uw kameraden die hier begraven zijn, hebben het bewijs geleverd van die bereidheid. We zullen nooit volledig ons oprechte en diep gevoelde respect en onze dankbaarheid voor deze helden kunnen uiten, omdat het niet in de macht van de mens is om het verlies aan leven te compenseren. We kunnen alleen de doden danken en eren in u, de levenden," aldus het eerbetoon van de heer Naninck, dat is opgenomen in het regimentsgeschiedenisboek van de Algonquins.

De heer Naninck belooft dat "we ervoor zullen zorgen dat hun graven op waardige wijze worden onderhouden ..." en dat de bewoners " bloemen op de graven van deze helden zullen plaatsen ..." In de loop van de decennia hebben toekomstige Nederlandse generaties deze traditie voortgezet door de oorlogsbegraafplaatsen te bezoeken en het plaatsen van lentebloemen op de individuele graven. Dit vindt elk jaar plaats op 4 mei, de Dodenherdenking in Nederland.

Joep Naninck.

Life story and photos contributed by Kurt Johnson.

Life story made available for Faces To Graves, with courtesy of Kurt Johnson

Source: Library and Archives Canada.

Zoals veel Canadezen die in de loop van de decennia soortgelijke bedevaarten hebben gemaakt, zijn de broers en zussen van Jackie, Blanche Szendrey van Sudbury, Ontario en Thomas Gauthier van Grimsby, Ontario, naar Nederland gereisd om hun broer te eren door zijn graf te bezoeken op de begraafplaats te Groesbeek. Tijdens de reis van Blanche en haar man John Szendrey in 1993, maakte het wandelen over de begraafplaats met 2.619 graven, voornamelijk van Canadezen, enorme indruk. "Ik hing de rozenkrans van mam aan Jackie's steen en las de lezing van het feest van St. Franciscus van Assisi ... er kwam een diep gevoel van vrede over mij toen ik daar liep. Ik ging tevreden en gerustgesteld weg", schreef ze jaren later in een artikel in de Renfrew Mercury. De inscriptie op de grafsteen was een suggestie van hun moeder, Clara Gauthier. Er staat: 'Ik heb mijn leven gegeven voor uw vrijheid. Mijn ziel leeft voort, dus bid voor mij.' Tijdens hun reis naar Nederland in 1985 waren Thomas Gauthier en zijn vrouw Norma onder de indruk van de speciale relatie tussen het Nederlandse volk en de Canadezen.

In een krantenknipsel, hieronder, vertelt Thomas het verhaal van een vermiste krans en de vrijgevigheid van een spoorwegmedewerker.

Renfrew Mercury.

Before going to England to see our son, Jim, who was playing hockey there, my wife and I flew to Holland to visit Jackie's grave. It was 1985. We were loaded down with parcels including items we would bring to Jim. We had been given a wreath by a lady from St. Catharines who was an army nurse overseas during World War II. She wanted us to put it on Jackie's grave.

After taking the train from Amsterdam, we arrived in a little over an hour in Nijmegen where we were to stay with a Dutch woman who had attended to his grave for some time. The cemetery was in Grosbeak, a short distance from Nijmegen. We got off the train and headed for the station. I said "Oh Norma, I forget the wreath on the train". I ran to someone who looked like a railway official and asked where the train was. He said, "It's gone . . . it goes back to Amsterdam". I told him about the wreath that we had brought from Canada for his grave. He told me to wait and off he went. About 25 minutes later, he comes running towards us holding the box in his arms. They somehow stopped the train, returned to the station to deliver our wreath that ended up on Jackie's grave.

We quickly understood the admiration the Dutch people held for our deceased Canadian soldiers when a railroad schedule is interrupted to return a wreath.

I am enclosing the poem I told you about as well.

Sincerely,

Tom Gauthier

In het hoofdartikel in de Renfrew Mercury merkt Blanche Szendrey op dat "ongeacht iemands leeftijd, je nooit over het verlies van een broer heen komt." Ze herinnert zich hoe er in 1944 enige verwarring plaatsvond toen het Canadese leger het telegram stuurde om de familie op de hoogte te stellen van het overlijden.

"Toen we een paar dagen voor Kerstmis het trieste nieuws ontvingen dat Jackie was gesneuveld, probeerden we ons net als vele anderen wijs te maken dat het een vergissing moest zijn. Toen Jackie zich aanmeldde, was zijn serienummer C122558, dat dachten we tenminste. In het telegram staat C122588. Dus papa nam de trein naar Ottawa ((95 kilometer van Renfrew) maar kwam toen thuis met de mededeling dat er cijfers door elkaar waren gehaald." schrijft Blanche. Het was een trieste kerst voor de rouwende familie Gauthier.

Ook haar broer, Thomas Gauthier, schrijft over de impact van Jackie's dood in een ingezonden brief aan de Toronto Star, op 5 mei 1985.

Toronto Star May 5, 1985.

I was only 7 when this long-awaited and momentous day occurred. I was too young to understand the significance of this day, too young to understand the tragedy and hell of war.

Yet, I was old enough to remember. I would never again be seeing my big brother Jack. I knew Jack lay buried in a cemetery called Groesbeck, and I knew it was in a country called Holland and that he was killed not far from that cemetery. To a boy of 7 that seemed so far, far away.

I knew I would never see my big brother again, but I remember feeling he was a hero.

I remember on that day my parents' loneliness and sadness in knowing that they would never see that beloved son again.

They remembered when they got that terrible message. My father was at the dentist's office in Renfrew a few days before Christmas. Dr. McDowell said that Mr. Somerville, the telegraph operator, wanted to see him and that he should go over before he went home.

The telegram stated: "We regret to inform you that Private John L. Gauthier 19, had been killed in action November 21, 1944."

I remember in later years when I was much older, how difficult the short walk home must have been for my father, knowing he had to tell Mom the terrible news.

That V-E Day evening we didn't go to the Fair Grounds for the giant celebration. I remember sitting on the front verandah with my mom and dad and older sister, listening to bangs of the fireworks and the cheers from the people.

Yet in their personal sadness, that V-E Day, I remember my parents' happiness for the boys who would be making it back. . . .

Tom Gauthier
St. Catharines

a gasoline theft charge also received a suspended sentence.

Pte. John Gauthier Killed in Action

RENFREW, Dec. 21.—(Special) —Mr. and Mrs. John Gauthier of Renfrew today received word from the director of records that their son, Pte. John Gauthier, 19, was reported killed in action overseas in November.

Pte. Gauthier enlisted at Kingston in Oct. 1943. He trained at Charlottetown, Windsor, N.S., Hippawash and Cornwall, and went overseas as a reinforcement in the following October. He was a pupil of Renfrew Separate school and Renfrew Collegiate, and at the time of enlistment was an employe of the Renfrew Electric and Refrigerator Company.

Ott Jnl
21 Dec
1944

"Jackie" Gauthier

Jim O'Kane and Jackie Gauthier August 1944.

In loving memory of

Pte. John Louis Gauthier

Dear John,

I have never had the pleasure of meeting you however, I've taken the opportunity to learn as much from your name to as many small details possible such as knowing that you once had a tonsillectomy. To introduce myself, my name is Maya A. Borkowicz and I am a Grade 12 student from All Saints CHS in Ottawa, Canada. I am participating in a school trip to commemorate the 70th anniversary of those who passed away for the freedom of future generations, including my own, during the liberation of the Netherlands. I would like to share some of my findings that I have learned about you and to thank you for risking your own life for serving Canada honorably during World War II.

You were born on August 28th, 1925 to John Alfred and Clara Gauthier in a Roman Catholic household in Renfrew Ontario. You have two younger siblings, Thomas and Blanche Gauthier. You went to high school for 2 years and worked as a bench-hand at Renfrew Electric & Refrigerator Coy. One of the things that shocks me the most is that you were only 18 years old when you enlisted in the army with the Algonquin Regiment R.C.I.C on October the 13th, 1943 (the same day that Italy declared war on Germany). I too am 18 years old, and I can't imagine what emotional toll, due to this decision, must have taken on you. At such a young age especially, I respect you for your bravery and courage that I can only aspire to possess. According to your medical files, you were quite healthy except for your high blood pressure. I discovered that you volunteered, as have I, to donate your blood at a donor clinic. Donating blood saves up to 4 lives therefore, even with non-violent efforts, you exemplify natural ethical qualities and values in concern towards the goodness of humanity even during the grave times of the war. You were 5'3 and a half inches tall, weighed 111 pounds, had brown eyes, and black hair. According to your army training files, although small stature, you were willing and performed your training well. And hence, you were given the service number of C-122558 and the unit No.3 "A" District Depot when you embarked on your journey, the 4th of October 1944, as Private John Louis Gauthier.

You embarked on an overseas transfer to the U.K where you reported for duty one year later exactly from the date of your enlistment. In November 1944, your regiment was placed in areas of northeastern Europe such as France, Belgium and Holland. Three S.O.S calls were sent out during this time and unfortunately, you were killed in action in a field the 21st of November 1944 according to reports. Though I do not know if the following is the truth of what happened however, I researched other soldiers of your regiment that passed away the same day and in the same placement in the Netherlands as you. I do not know if you knew Lance Corporal Asplund, however, he was also killed at age 19 on the November 21, 1944 due to stepping on a landmine. Along with Corporal Asplund, you were buried in Groesbeek Canadian War Cemetery in the Netherlands. Your parents did not receive news of your passing until the a telegraph from the Canadian National arrived on the 19th of December 1944. It was your mother, Clara, who filled out all the forms in regard to your overseas casualty asked by the Canadian Army. In your memory and your contribution to the allied forces, your mother received the 1939-1945 France and Germany star, along with a war medal CVSM & Clasp.

According to your file, you had 16 dollars in savings and you had full intention of returning back to Renfrew Electric & Refrigerator Coy after the war. However unfortunately, you have not been able to ever return to your homeland. After 70 years, on my trip I would like to bring to you a piece that represents your home of Canada along with this letter that shares your story of most honorable aspects of your life. I again, thank you for sacrificing your life for the well being of the world and I will genuinely cherish your memory for the rest of my life. I promise that you will never be forgotten.

Sincerely,

May 2015

Cemetery find May 2015.